

گیاه رزماری (*Rosmarinus officinalis*) در طب ایرانی و طب مدرن

روشنک سالاری^۱، فاطمه محبوب^۲، شکوه سادات حامدی^۳

۱- استادیار گروه داروسازی سنتی بالینی، دانشکده طب ایرانی و مکمل، دانشگاه علوم پزشکی مشهد، مشهد، ایران

۲- دانشجوی دکترای تخصصی طب ایرانی، کمیته تحقیقات دانشجویی دانشکده طب ایرانی و مکمل، دانشگاه علوم پزشکی

مشهد، مشهد، ایران

۳- متخصص داروسازی سنتی، دانشکده طب ایرانی و مکمل، دانشگاه علوم پزشکی مشهد، مشهد، ایران

چکیده

در طب کهن و امروزی، گیاه رومارن یا اِکلیل کوهی یا رُزماری در درمان بسیاری از بیماری ها مورد استفاده قرار گرفته است. نام علمی این گیاه *Rosmarinus officinalis* و متعلق به خانواده Labiatae می باشد با توجه به آنچه که در طب سنتی ذکر شده است، این گیاه مدر، قاعده آور، ضدنفخ، گشاینده گرفتگی های کبد و طحال و تقویت کننده ی کبد است. در طب نوین نیز بیان شده است که این گیاه در درمان رماتیسم، فلج، سستی اعضا، تشنج، اختلالات عصبی و تنفسی، تومورها و همچنین نارسایی کبد و کیسه صفرا و بخصوص تقویت گردش خون بسیار مفید و موثر است. اما از طرفی بروز برخی از عوارض جانبی مصرف آن را نیز محدود ساخته است. بنابراین در این مطالعه بر آن شدیم تا به بررسی این گیاه و خصوصیات ریخت شناسی، پراکنش و مصارف آن بپردازیم. در این مطالعه شرح موجود در منابع طب سنتی و منابع امروزی، بیان شده است.

واژگان کلیدی: رزماری، طب سنتی، فارماکودینامیک، *Rosmarinus officinalis*